

ת"פ 9700/08 - מדינת ישראל נגד חנן אלימלך, יובל אלימלך

בית משפט השלום בקצרין

ת"פ 13-08-9700 מדינת ישראל נ' אלימלך ואה'
בפני כבוד השופט דניאל קירס

בעניין: מדינת ישראל באמצעות נציג היועץ המשפטי
לממשלה עו"ד לני אלפורד, עו"ד צביקה
כהן

המאשימה

נגד

1. חנן אלימלך

2. יובל אלימלך באמצעות ב"כ עו"ד שלמה

גדון

הנאשמים

הכרעת דין

1. הנאשמים, אב ובן, מואשמים בכתב האישום המתוקן מיום 1.2.2015, בשורה של עבירות על סעיפים 30(ד) ו-57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואחרי הנצחה, התשנ"ח-1998 ותקנות שמורות הטבע (סדרים וה坦נהגות), התשל"ט-1979.

חוק תקנות שמורות הטבע (סדרים וה坦נהגות), התשל"ט-1979

2. תקנות שמורות טבע (סדרים וה坦נהגות), התשל"ט-1979 הותקנו מכח חוק גנים לאומיים ו שמורות טבע, התשכ"ג-1963. חוק זה בוטל בחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואחרי הנצחה, תשנ"ב-1992, אשר בוטל, בturno, בידי חוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואחרי הנצחה, התשנ"ח-1998. נקבע, לפי סעיף 23 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, כי החוק משנה התשנ"ב והחוק משנה התשנ"ח קבעו הוראות במקומות המבטולות, ומכאן כי גם מכוח החוק משנה תשנ"ח, התקנות נותרו בתוקף (ראו ע"פ (חי') 505/99 **שליט נ' מדינת ישראל - המשרד לאיכות** (21.2.1999); ראו גם רע"פ 8135/07 גורן נ' מדינת ישראל, פס' ל"א - ל"ג (11.2.2009)).

הוכח קיומה של שמורות טבע לפי הגדרתה בחוק, ושטחה

3. בכתב האישום המתוקן נטען כי העבירות בוצעו בתחום שמורות הטבע המוכרזת נחל חרמון. בחותמת הדעת

עמוד 1

שהגישה המאשימה (ת/29) נטען כי מדובר בשמורת טבע שהוכרזה בשנת 1977. נקבע בחוות הדעת כי ההחלטה פורסמה בילקוט הפרסומים 3650 ביום 13.1.1977. הסוגור הנכבד הפנה בסיכון לתוכן העניינים של אותה החוברת לילקוט הפרסומים, אשר אינו כולל אכרזה כאמור, וטען שהדבר מחייב ספק סביר בעניין עצם האכרזה על שמורת טבע. הטענה נדחתה. כל דין הוא מן המפורסמות שאין צורך ראייה, אם אין הוראה אחרת משתמשת (סעיף 57 לפקודת הראות [נוסח חדש], התשל"א-1971). בכלל זאת, עצם עובדת הפרסום של אכרזה ברשותם אינו מציריך ראייה (ראו פסק דין של כבוד הנשיא י' בהלו, וכבוד השופטים מ"ג חוארי ו-י' זיגלמן ב-ע"פ (נץ') 71/71 ברורו נ' מדינת ישראל, פ"מ ע"ז 178, 180 (1972) (להלן: עניין ברורו).

עניין ברורו ניתן על-פי הדיון הקודם בעניין דין כמן המפורסמות, סעיף 33 לפקודת הפרשנות; פסק דין זה מפנה לחלוקת פוסקים לגבי השאלה אם גם תוכנה של אכרזה (במבחן עצם האכרזה) אינו מציריך ראייה: ראו פסקי הדין של כבוד השופט **זוסמן** ושל כבוד השופט **הלוי** ב-ע"א 153/63 כורי נ' כורי, פ"ד י"ז 1853 (1963); עניין בנוסח סעיפים 33 ו-34 המבוטלים לפקודת הפרשנות בדיינית מדינת ישראל [נוסח חדש] 1 תש"ד ע' 2, אשר הבינו בין דין למפורסמות שאין צורך ראייה (סעיף 33 המבוטל) לבין הוראה בדבר רשותם קריאה לכואורה על תכנים (סעיף 34 המבוטל)). ענייננו, הובאה ראייה מוחצת לרשותם בעניין השיטה של שמורת הטבע (ת/30), וטענת הסוגור הייתה לגבי עצם הפרסום ולא לגבי תוכן הפרסום.

בעניין עצם פרסום האכרזה בענייננו, נפלה טעות סופר בחוות הדעת מטעם המאשימה: ההפניה הנcona היא לאותו מספר חוברת, באותו יום, בקובץ התקנות ולא בילקוט הפרסומים. כאמור, עצם הפרסום של אכרזה ברשותם מהו זה שאינו מציריך ראייה, והפרסום - כאמור בקובץ התקנות ולא בילקוט הפרסומים - מצוי בידיעתו של בית המשפט, כך שטענת הסוגור בעניין ספק סביר בדבר אכרזה על שמורת הטבע, נדחתה.

4. כאמור, המאשימה הגישה חוות דעת מודד בעניין שטחה של שמורת הטבע המוכרזת, המלאה בתשייר (ת/30). ת/30 מסמן את גבולות שמורת הטבע בקו יירוק כהה המסומן "ש.טבע מוכחת מאושרת ג/1068". מדובר בשמורת טבע המשתרעת במקום הרלוונטי לענייננו לאורך שני גdotsיו של נחל חרמון. הנאים לא הגיעו חוות דעת נגדית, ולא העלו ספק סביר בעניין תיחום גבולות שמורת הטבע.

מודעות הנאים לשטחה של שמורת הטבע

5. האכרזה על שמורת הטבע בענייננו, היא כאמור, בגדר דין ("דין", לרבות "חיקוק") (פס' 1 לפקודת הפרשנות); "חיקוק", לרבות "תקנה" (שם); "תקנה", לרבות אכרזה מכוח חוק (שם), כפי האכרזה בענייננו. לאחר חקיקת סעיפים 34 ו-35 לחוק העונשין, התשל"ג-1977,

"הכל הכספי נותר, אמן, בעינו ועל פי א' ידיעת הדין אינה פוטרת. אלא שلتצידנו נקבע חrieg ממשמעו", הקבוע פטור מאחריות פלילתית במקרה של טעות במצב משפטי שהוא 'בלתי נמנעת באורך סביר'.... טעות במצב משפטי לפי סעיף 34 לחוק אף הוא סיג לאחריות פלילתית, ועל כן הנטול להוכחתה מוטל על הטוען לה (סעיף 34ה לחוק העונשין), כאשר די בכך שהטענה הוכחה ברמה של יצירת ספק סביר (סעיף 34כ(ב) לחוק העונשין; ע"פ 4675/97 **רוזוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(4) 337, 368 (ע"פ 373-368) ("ע"פ 5672/05 **טגר בע"מ נ' מדינת ישראל**, פס' 59 (21.10.2007)).

ודוק: בשונה מהקשר של דין שהוא מן המפורסמות שאינן צרכות ראה, עליו לעמוד לעיל, לענן כלל א'-ידיעת הדין, גם א'-ידיעת תוכנה של אכרזה על פי חוק, כ"דין", אינה פוטרת. זאת, גם כאשר שתהה של שמורת טבע מוגדר בתשريع של תכנית בנין עיר. גם התשريع, מהו זה דין. ראו לענן זה בג"ץ 10/00 **עיריית רעננה נגד המפקחת על התעבורה, מחוזות ת"א והמרכז**, פ"ד נו(1) 739 (2001):

"התכנית מדברת אלינו בלשונה. בתכנית לפי חוק התכנון והבנייה, תקנון התכנית מדבר אלינו באופן מילולי, ואילו התשريع מדבר אלינו בשפה משלו - שפת הסימנים המוסכמים. סימנים מוסכמים אלה מצויים בדיון... ובמקרה הספציפי של התכנית. שני חלקו התכנית - התקנון והתשريع יחד - אמורים להשלים זה את זה. 'המושג "תכנית" שתי אוננות לו: האונה המילולית ואונת התשريع, ושתי האונות הי' כתאמונות-סיאם של לב אחד הוא', כביטויו הציורי של השופט חיון בעניין נקר [ע"א 3213/97 **נקר נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה הרצליה**, פ"ד נג(4) 625], בעמ' 651-650).".

ודוק: גם תוכנית בנין ערים - מהו זה חיקוק לענן כלל א'-ידיעת הדין (ראו ע"פ 389/91 **מדינת ישראל נ' ייסמרק**, פ"ד מט(5) 705, 714 (1996) (להלן: **ענין ייסמרק**). שם נקבע, כי במצב שבו נאשם טוען כי לא ידע שבתוכנית בנין ערים יועד האזר שמל מבנה בבעלותו או בשליטתו למגורים, הכלל בעניין א'-ידיעת הדין חל. ודוק: ככל, התקנון של תוכנית בנין עיר כולל רשימת חלקות מקרקעין עליה חלה התכנית, אך התשובה לשאלת מהם הגבולות של הייעודים השונים בתכנית בשטח תימצא בתשريع. הקביעה הנזכרת בפרשת **ייסמרק**, לפיה כלל א'-ידיעת דין חל גם על מי שטוען שלא ידע מה הייעוד במקומות מסוימים בשטח, מתישבת עם ההלכה לפי תשريع נחל חרמון לפי תוכנית בנין ומהו, אף הוא, דין שעליו חל הכלל לפיו א'-ידיעת דין אינה פוטרת.

6. בחומר הדעת מטעם המאשימה (ת/29) נקבע כי שטח שמורת הטבע בענייננו מוגדר בהתאם תוכנית ג/1068. וכן, האכרזה בקובץ התקנות מגדרה את שטח שמורת הטבע נחל חרמון לפי תוכנית בנין ערים מפורטת מס' 1068.

7. המשקנה היא, שהן האכרזה על שמורת הטבע נחל חרמון, הן תוכנית בנין עיר מפורטת ג/1068 הקובעת את גבולות שמורת טבע זו, מהו זה דין, ונאשם המבחן לטוען שלא ידע אותם, הנטול עליו להצביע בהקשר זה על ספק סביר.

הנאשמים לא העלו ספק סביר בדבר טעות במצב הדברים

8. המעשימים המוחסנים לנאים בוצעו, על-פי הנטען, החל מיום 28.3.2011 (פס' 2 ו-3 לכתב האישום המתוקן). הגעתו למסקנה כי לגבי תקופת המעשימים המוחסנים כולה, הנאשם 1 לא הצבע על ספק סביר בעניין טעות במצב הדברים בקשר לגבולות השמורה. בעניין בנו הנאשם 2, הגעתו למסקנה כי למצער מיום 4.10.2011 נאשם זה לא העלה ספק סביר בעניין טעות במצב הדברים. אבאר.

הנאשם 1 לא העלה ספק סביר בדבר טעות במצב הדברים

9. הסגנור הנכבד טען בסיכוןיו, "הנאשם העיד היום שהוא ידע היכן גבול השמורה וכי לטעنته השמורה מוכרצת." אכן כך. הנאשם 1 העיד בחקירה ראשית כי בשנת 2004 ביקשה רשות שמורות הטבע להרחיב את שמורות הטבע, כי הוא התנגד לכך וכי התנגדותו התקבלה (פרוטוקול 29.1.2017, ע' 145 ש' 20-17). בחקירה הנגדית, העיד:

"...[א]תה העדת שמשנת 2004 אתה ידעת אולי גבולות השמורה המוכרזת
ת. אמת
ש. ואם הייתה צריכה לקבוע את הגבול, זה בערך אותו גבול שיש במקום.
אמת" (שם, ע' 156 ש' 22-25).

מדובר בכך, שהנאשם 1 העיד: "...אני אומר גם היום אם ניקח מודד מוסמך ואני אציב בצורה ערטילאית, אשים את הסימון שלי, ויבוא מודד מטעם שמורות הטבע, נגיעה לאותה נקודה פחות או יותר, עניין של טענות, חצי מטר - 40 ס"מ מדבר על השמורה המוכרזת" (שם, ע' 152 ש' 12-10). בהמשך הדברים הכחיש הנאשם 1 כי הוא והנאשם 2 הביאו רשותות, גנרטור, כסאות ושולחןנות, שירותים ניידים וגזלן כאשר ידע שהפעולות מתבצעת בתחום גבול שמורות טבע; אולם הוא הבahir היטב שאין הבהיר נובעת מאי-ידיעת גבולות השמורה:

"אני אומר לך, שיבול [הנאשם 2] וגם אתה הבאתם את הרשותות, גנרטור, כסאות ושולחןנות, השירותים הניידים, גזלן, אתה ידעת כבר בדיעיה שהפעולות הזאת מתבצעת בתחום גבול שמורות הטבע
ת. אין סיכוי
ש. איך לא ידעת
ת. לא. לא שלא ידעת, אין סיכוי שאנו עשינו פעילות בתחום שטח השמורה המוכרזת (שם, ש' 30-26).

טענת הסגנור היא, שלא מתקיימת בענייננו הדרישה של כתוב בסעיף 11 לפקודת הראיות. הטענה נדחתת. סעיף 11 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, המצויס בסימן ב' בדבר "עדות על אמרות", עניינו הוכחת אמרתו של הנאשם **מחוץ לבית המשפט** ("...[על פי] סעיף 11 לפקודת הראיות, ניתן לקבל קריאה עדות על-פה על אודות תוקן דבריו של הנאשם מחוץ לכוטלי בית-המשפט כחריג לכל הopsis עדות שמיעה...") (ע"פ 6613/99 סמירק נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 547, 529 (2002)). בענייננו מדובר באמरתו של הנאשם במסגרת עדות - בהודאותו בעניין היסוד הנפשי בדבר מודעות לגבולות שמורות הטבע - וברי שמדובר בעדות קבילה. הנאים טוענו שוב ושוב שלא היו שליטים בשטח אשר סימנו את גבולות שמורות הטבע (הובאה עדות על כך שהוציאו והוסרו). אולם, אין מדובר כאן באדם שהגיע

באופן חד פ уни למקומ ולא ראה שלוט ולא ידע שמדובר בשמורת טבע (ראו למשל ת"ק (קצ') 617/05 מדינת ישראל נ' ישראלוב (13.6.2006)) , אלא בנאשם אשר טען כי קיבל זכויות בקשר למקרקעין באזורי המידי הנדוון, אישר שנטע בו עצים כבר בשנות השמונים של המאה שעבירה (פרוטוקול 29.1.2017 ע' 144 ש' 32 - ע' 145 ש' 15) והציב בו שער שהוא בשליטתו (שם, ע' 156 ש' 8-7); ואשר העיד כי כבר בשנת 2004, על רקע התנגדותו לבקשת הרשות להרחיב את שמורות הטבע, ידע את גבולותיה. מכאן שלא זו בלבד שהנאשם 1 לא העלה ספק סביר בעניין טעות במצב הדברים בוגר לשטח שמורות הטבע במועדים הרלוונטיים למקומות המיוחסים בכתב האישום; הוא אף הוכיח פוזיטיבית, מעבר לספק סביר, כי הוא היה מודע לגבולות שמורות הטבע כבר משנת 2004.

הנאשם 2 לא הרים את הנטול בדבר טעות במצב הדברים

10. הגעתו למסקנה כי גם הנאשם 2 לא הרים את הנטול בדבר טעות במצב הדברים, למצער החל מיום 4.10.2011 המעודד מטעם התביעה בגין שפירה ערף את מדינתו בשטח ביום 2011.4.10.2011 (ת' 30 ע' 3 פס' 2). המעודד כתב בחוחות הדעת (שם) וכן העיד (פרוטוקול 24.9.2015 ע' 43 ש' 17-18) כי הגיע למועד המדיניה עם הפקח מטעם המאשימה אביעד בלסקי. בעקבות שאלת הסגנור (הקודם), האם הוא בא לנאים כדי לידע אותם בעניין סימון השטח, העיד מר בלסקי:

"לא. כיוון שחנן וובל היו איתנו בשטח. הם רואו. לא מסרתי לו את התמונות. אני זוכר שדיברתי עם יובל בטוח על הנקודות. אפילו חנן התקשר אליו ו אמר לי שהה לא בסדר שלא עדכנתי אותו קודם שאנחנו באים למדוד את השטח" (פרוטוקול 30.12.2015 ע' 61 ע' 30 - ע' 62 ש' 3).

הסגנור (הנוכחי) טען בסיכומים כי עדות זו אינה "מתיחסת", שכן אם חנן, הנאשם 1, היה בשטח, כיצד זה שהעיד מר בלסקי כי חנן התקשר אליו. לא כך יש לפреш עדות זו של מר בלסקי. מה שהתרחש בעדות זו הוא, שהעיד נתן תשובה ראשונית לפיה שני הנאים נכון, שבהמשכה הוא סיג עצמו וצמצם את עדותו לכך שהנאשם 2 יובל היה בשטח, והוסיף שהנאשם 1 חנן התקשר אליו. בנוסף כי הפקח בלסקי עשה עלי רושם מהימן ועניני בעדותו.

11. זאת ועוד. עדותו של הנאשם 1 מחזקת את עדותו של הפקח בלסקי, אשר תחילת ذכר את נוכחותו של הנאשם 1 בשטח והעיד בסוף תשובה כי הנאשם 1 התקשר אליו. הנאשם 1 העיד:

"ש. הייתה בשטח כשהוא ביצע את המדיניה
ת. לא הייתי, עלייתי לבית, ביקשתי מבילסקי לחתת את המדיניה שאני עשית הם אמרו שהם מודדים ואני עלייתי הביתה שלא תהיה אנטגרציה [הכוונה היא לא"י אינטראקציה].
ש. לאזכיר לך אם ידעו לך שmagim ביוםvr vr לשטח, אמרו או לא
ת. אמרו לי, לא אמרו לי שאני צריך להיות שותף
ש. כשנפגשת עם המודד, ועם בלסקי ואיש שעזר למודד בשטח, זה היה למעלה ביישוב או בשטח למטה
ת. נפגשתי איתם בשטח, אבל אני עזבתי".

מהמשך העדות עולה גם מעדות הנאשם 1 כי הנאשם 2, יובל, נכח במדידה:

"ש. זכור לך אם עדכנת את יובל לגבי המדייה החדשה
ת. לא זוכר

ש. יכול להיות שעדכנת את יובל לגבי המדייה החדשה
ת. שהם באו למדוד **השתדלנו** לא להתערב" (ע' 152 ש' 26 - ע' 153 ש' 7).

12. כאמור יש להוסיף, כי כשבעה חודשים לפני ביצוע המדייה הנזכרת, הנאשם 1 נעצר בחשד לפגיעה בשירות הטבע שבנדון (ח/1). בחקירהו נשאל על השלט "הפינה של יובל" במקום והאם יובל הוא הבן שלו (ח/3 גליון 3 ש' 15-12). הנאשם 1 העיד כי "בשנת 2009, ירדנו עם הקרן, הבן שלי חזר ממקסיקו ירד עם גזלן" (פרוטוקול 29.1.2017 ע' 146 ש' 16), וטען כי הפעולות המסחריות שלו ושל הבן שלו בוצעה בין היתר בתיאום עם הגורמים המוסמכים (שם, ע' 154 ש' 20-21). הנאשם 2 יובל אישר כי "הפינה של יובל" זה קייסק נייד ופינוט חמץ שהיה קיימות על הנחל וכי הקים ופירק רשות ארעית שולחנות וכיסאות גנרטוריים ובקייסק נמכרה שתייה וגלידות בתמורה כסף (פרוטוקול 28.12.2016 ע' 129-128). בנסיבות אלה, ספק רב בעינו שה הנאשם 1, אשר נעצר ונחקר בקשר לשטח שב uninennano תור שנשאל לגבי "הפינה של יובל" והאם יובל הוא בנו, ואשר העיד כי ירד עם הבן הגזלן בשנת 2009, לא עדכן את יובל הנאשם 2 על אופנות המעצר והחקירה. הנני קובע כי בנוסוף להוכחת נוכחותו של יובל הנאשם 2 במדידה ביום 4.10.2011 מעבר לספק סביר, אשר ממשימה את הקרקע תחת טענת טעות במצב הדברים, הנאשם 2 מצער עצם את עינוי בגין גבולות שירות הטבע עוד קודם לכך.

13. סיכום בינויים: בקשר למלא תקופת המעשים הנטען בסעיפים 3 ואילך לכתב האישום, לא זו בלבד שה הנאשם 1 לא העלה ספק סביר בגין ידיעתו את גבולות השירות הטבע; אף אם הנטול בעין טעות במצב הדברים היה על כתפי המאשימה, הייתה קובע כי היא הרימה אותן. בקשר לנ会同 2, הוכח מעיל לספק סביר שהיא במדידה ביום 4.10.2011 ולגי התקופה החל בסיכון לאחר מעצר אביו הנאשם 1, הוא עצם את עינוי בגין גבולות השירות. ודוק: אמן המודד מטעם המאשימה אישר בחקירה נגדית כי הרשות לא יכולה להבין מהם גבולות השירות מ-ת/30 כי באותו מועד לא סומנו הגבולות בשטח (ע' 48 ש' 27 - ע' 49 ש' 2); אולם הנאשם 2, שלא כמו אנשי הרשות אשר לא נכוו בשטח, היה בשטח בעת המדייה, והפקח בלסקי דין עמו בגין הנזקודות.

קיבלה זכויות בקשר למרקעין ממושב שאר ישוב

14. הנאשם טענו כי מושב שאר ישוב, בו הם מתגוררים, אישר להם לקבל את השטח שבו בוצעו על-פי הנטען רוב המעשים המוחשיים, במקום קרקע אחרת. מדובר בשטח בגדר הצפון-מערבית של נחל חרמון. זכויות בקשר לקרקע לחוד והגבולות על שימושים בדיין לחוד. בנוסף, הנאשם לא העלו ספק סביר בטענה זו. הם הגיעו מכתב של י"ר ועד הנהלה בשאר ישוב מושב עובדים הצינוי להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ מיום 17.6.2001, בו רשום כי "אנו מאשרים בזאת שברשות משק 36 אלימלן חדווה וחנן שאר ישוב נמצוא עמק הבנאים לפי המפה המצורפת בזאת"; האatto לא, ושום העתק מפה לא צורף להעתק המכתב שהוגש לבית המשפט (נ/8). למרות שמדובר במכתב של מר שמשון קלין, הוא הוגש באמצעות העד רפאל שושן אשר טען כי הוסיף את חתימתו נוכח חובה שני חברי ועד היו

חתומים. אולם עד זה, אשר טען כאמור כי הוא חתום על מכתב זה המפנה למפה, אישר כי הוא מעולם לא ראה מפה כאמור (ע' 80 ש' 3-4). עד ההגנה דוד מעין, אשר כיהן כיו"ש ראש הוועדה המקומית לתוכנן ובניה, העיד שהשתח שהוקצה לנאשם 1 היה "עשרות מטרים בודדים מהבנייה" (פרוטוקול 13.7.2016 ע' 110 ש' 29-28); אולם אין עדות זו כדי לסייע לנאים, שכן לפי המדייה ת/30, המרחק המרבי של גבול שמורת הטבע מגדרת הנחל הוא כ-35 מ' (ראו את קנה המידה של המפה הקובע כי 10 מ' מהווים כ-2 ס"מ במפה, והמרחק בין גדרת "נחל חרמון" בנקודה בה מצויה תחנת מדידת המים לבין גבול השמורה). העד העיד כי הנאשם 1 רצה להקים מיזם תיירותי, אולם לא ידוע לו שהנאשם 1 הגיע בקשה צזו (פרוטוקול 13.7.2016 ע' 111 ש' 2-1). כך שאין בפנינו יו"ר ועדה לתוכנן ובניה המתימר לאשר לנאים פעילות זו או אחרת בשטח (בכלל) או בשמורת הטבע (בפרט). וזכור, הוכח פוזיטיבית (בהതאם לתקופות המפורטות לעיל) כי הנאים ידעו את גבולות שמורות הטבע.

אישור רשות המים

15. על נחל חרמון בסמוך לשטחמושא עניינו, מצויה תחנת מדידת מים. הנאשם 2 טען בעדותו שאנשי רשות המים אמרו שהוא בסדר להרים רשות צל, שככל המתחם בעצם בשליטתם ולא הייתה בעיה בנסיבות של הנאים (פרוטוקול 28.12.2016 ע' 125 ש' 1-3). הנאים אף טענו שאנשי רשות המים ביקשו טיפולו במקום (ע' 128 ש' 30; ע' 147 ש' 20). הנאים העידו את מר שלום חן, אשר העיד שהוא עובד רשות המים עד 2012. מר חן לא העיד את שטענו הנאים, שאנשי רשות המים ביקשו שהנאים יטפלו במקום. מר חן העיד כי לרשות המים יש את השטח שהוא 50 מ' במרוד, 50 מ' במעלה של הנחל ועוד 50 מ' מכל צד (פרוטוקול 29.3.2016 ע' 92 ש' 21-20; ע' 97 ש' 23-24; ע' 98 ש' 31-30). הסגנור ניסה בשאלת מדריכה להביא את מר חן להיעד שהוא, נציג רשות המים, ביקש מהנאשם לפעול בשטח הנטען של רשות המים (לנקות בו); העד לא סיפק תשובה צזו, אלא העיד כי מטיילים היו מטנפים את המקום וכי מאז שהנאשם 2 שם, המקום נקי:

"ש. ביקשת ממנו ממש
ת. ביקשתי כל פעם שהוא שם, כשהוא לא היה שם והוא באים מטיילים ומתנפים את המקום ומשירים
שקיות של אוכל וכשהינו צריכים להגיע לתחנה הינו צריכים לראות את הלכלוך שם וזה היה מחריד ואני
שMBOL שם הוא שומר על ניקיון שם" (ע' 96 ש' 3-5).

16. אוסף כי לא הובא כל בסיס לטענה שמא השטח במרחב של 50 מ' מהמים בכל צד של הנחל הוא שטח של רשות המים. מר חן לא העיד נציג רשות המים, אלא הוא העובד שפרש מהרשות. לו ביקשו הנאים להעלות ספק סביר שמא השטח שבנדון או חלקו הוא של רשות המים, היה עליהם לבקש בזמן נציג رسمي של רשות המים, או מומחה רלוונטי שיעיד בעניין זכויות רשות המים במרקען, והם לא עשו כן. גם לאחר שמרחן העיד כי ישנו מסמך בנושא זה (ע' 99 ש' 14-15), לא ביקשו הנאים לזמן מסמך או עד מרשות המים.

17. ועוד. הרושם שעלה מעדותו של מר חן היה רושם של עד "מטעם". כאשר התבקש לספר על יחסיו עם הנאשם 2 העיד "יחסים של בן אדם נמצאו בשטח לא משפחה לא חברים אני בא לעבוד בשטח" (ע' 96 ש' 2-1). אולם משום מה העיד מר חן כי הוא בירר בעניין זכויות הנאשם 1 בשטח בנסיבות היישוב של הנאים ואמרו לו שאישרו לו לקבל

את האדמה תמורה אדמה במקום אחר:

"ש. למה עשית את הבירור זהה?

ת. סתם. לפניהם היה מזבלת ופתאום נהיה דרך וביררתי ואמרו לי כן.

ש. למה ביררת?

ת. סתם ככה.

ש. יכול להיות שתבוא אליו לישוב ותשאל של מי הבית?

ת. תגיד לי איזה ישב" (ע' 102 ש' 25 - ע' 103 ש' 2).

העדות תמורה, והיא מעלה חשש שאין כאן עד אובייקטיבי מטעם רשות המים, אלא עד שהגיע לבית המשפט כדי לנautor לסייע לנאים בעדותו.

18. כבר עמדתי על כך הנאים (הנאשם 1 בכל התקופה הרלוונטיות והנאשם 2 ברוב רובו של התקופה הרלוונטיות) ידעו את גבולות שמורת הטבע. לאור המפורט לעיל, הטענה לפניה הנאים פעלו בשמורת הטבע לביקשת רשות המים, או כי סבבו ללא עצמת עיניים שగורמים מסוימים ברשות המים הרשו להם לפעול כאמור, אינה מעלה ספק סביר בעניין טעות במצב הדברים.

מסקנה זו מתחזקת חיזוק נוספת, נוכח מעצרו של הנאים 1 ביום 30.3.2011, לפני רובם של המעים הנטענים בכתב האישום, בחשד למשעים אסורים בשמורת טבע.

סיכום ביןימם

19. סיכום ביןימם: הנאים ידעו, כל אחד במועדים שפורטו לעיל לגביו, את גבולות שמורת הטבע נחל חרמון, והם העלו ספק סביר בעניין טעות במצב הדברים. כתעת אפנה לניתוח כל אחד מהמעשים שנטען שהנאים ביצעו בשטח שמורת הטבע בנגד לדין.

abhängig כי כל התייחסות לשטח שמורת הטבע להלן, עניינה שטח שמורת הטבע על-פי האכרזה, כפי שמסומן ב-ת/30 בסימון ירוק כהה כ"ש. טבע מוכחת מאושרת ג/1068" (וזאת במובן מסימונים נוספים ב-ת/30 בעניין תחומי שמורה מתוכננים שאינם בתחום השמורה על-פי האכרזה). כן אקדמי ואביהיר: המודד מטעם המאשימה ציין כי נמצא בתוך שטח השמורה סככות צל, והן מסומנות ב-ת/30. אולם הוא ביקר בשטח ביום 4.10.2011 (ראו ת/29 ע' 3 פס' 2), ואין סעיף בכתב האישום המתיחס לתאריך זה (אםแม נטען כי במהלך השנים 2010-2013 ביצעו הנאים בתחום החלקה פעילות בשמורת הטבע אך זאת "כפי שיבור להלן", כאשר בהמשך מופיעות טענות בעניין תאריכים מסוימים שאינם כוללים 4.10.2011).

סעיף א(3) לכתב האישום

20. בסעיף א(3) לכתב האישום נטען כי ביום 28.3.2011 או בסמוך לכך, הכניסו הנאים לתחומי השמורה טרקטור והקימו שתי סככות צל. נטען, כי הנאים הכניסו לתחומי השמורה רכב והפעילו במקום גנרטור וכן טרקטור שאלוי רתום קרון נגרר ששימש קיוסק לממכר מוצרי מזון.

21. המעים המוחשיים בסעיף א(3) מတבססים על דו"ח פעולה של הפקח אביד בלסקי (ת/6) ותמונה שתהוא צילם (ת/7), שעלהם הוא העד. בתמונה רואים את הנאשם 2 בחולצה של "הפינה של יובל", ולידו שורה של שלוחנות שסודרו במפות עם דברי מזון ופח זבל, ולצדם מקבץ של אנשים; הכל במרקח מהנהל ומתחנת המדידה שבו, אשר תוך עיון ב-ת/30, אינו מותיר ספק סביר כי מדובר בשטח שמורת הטבע. ניכרים בתמונה גם רשות צל וגנרטור, אולם נכון זוית הצלום לא ניתן לדעת מהציגו עצמו, מעבר לספק סביר, אם פרטיהם אלה מצויים בתחום שמורת הטבע, מאחר מדובר בחיל לפני שהנאשם 2 נכח במעמד מדינת שמורת הטבע, ובהעדר שלוט שמורת הטבע, אזכה את הנאשם 2 בקשר למעשים בסעיף זה לכתב אישום. בענין הנאשם 1, אמן נאש זה ידע את גבולות שמורת הטבע מאז 2004, ואמן הוא העד שהוא הוריד את הקיוסק לשטח עם בנו, אולם לא מדובר כאן בקיוסק, ולא הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם 1 היה מודע לכך שהנאשם 2 מבצע מטעמו פעילות דוגמתה בתחום שמורת הטבע. גם את הנאשם 1 אזכה בקשר למעשים המוחשיים בסעיף זה לכתב האישום.

סעיף א(4) לכתב האישום

22. בסעיף א(4) לכתב האישום נטען כי ביום 6.5.2011 או בסמוך לכך הפעילו הנאים בתחום השמורה גנרטור וקיוסק לממכר דברי מזון, וכן שלוט שהוצב בשמורה ע"י הרשות הוסר ובמקומו הציבו במקום שלוט המפנה אל הקיוסק בדרך מסוכנת ולא מסומנת.

23. הטענות בסעיף זה לכתב האישום מבוססות על דו"ח הפעולה ת/8 וכן תמונה ת/9. מועד האירוע הוא לאחר שהנאשם 2 נכח במדינת שמורת הטבע. בתמונה מס' 1 ב-ת/9 רואים בשביל שלט פרסום למכירת גילדות המכון את ההלכים ימינה. הנאשם 2 "מניח" שהוא הציב שלט זה (פרוטוקול 28.12.2016 ע' 129 ש' 13-9). בחלק העליון של תמונה מס' 2 רואים את הגב של אותו השלט, ובසמוך לעליו סימון שבילים אדום (לבן-אדום-לבן). בקדמת התמונה, ניכר פס של צבע לבן. לא הוכח מעבר לספק סביר כי הפס הלבן הוא סימון שבילים שנמחק; ואוסיף, כי כיוון ההילכה שאלוי מפנה שלט פרסום החד-צדדי, וכיונה של דופן הסלע שעליה מופיע פס הצבע הלבן, הם ככלא שההלכים לקראת השלט מילא לא רואים - גם לא עמוק - את המקום - את המיקום על האבן שבו מופיע פס הצבע לבן. בדו"ח הפעולה מפורט כי השימוש מוביל את הולכי הרגל לקיוסק דרך מקום האסור להילכה ותוך חציית הנחל על הגשר. מר בלסקי הסביר בעדותו שabilia הhilacha ממנו מובלים הולכי הרגל נמצאו בגדרה של הנהל שמולו לשטח בו תפסו הנאים (פרוטוקול 1.2.2015 ע' 19 ש' 20). תיאור זה מתישב עם מדידה ת/30, בו רואים שביל מזרחיות לנחל והגשר של תחנת המדידה ומולו, השטח בו, על-פי הנטען, בוצעה פעילות הנאים. הנני קובע כי היה בהצבת השלט כדי לגרום לאחרים לлечט מקום אסור בשמורה טבע. מהתמונות ב-ת/9 ובהשוואה ל-ת/30, אין בידי לקבוע מעבר לספק סביר כי הקיוסק / או הגנרטור מוצבים בתחום שמורת הטבע.

כאן המוקם לציין כי הנאשם 1 הצביע ב-ת/30 על מקום המהווה חלק משמרות הטבע כמקום שבו הוכח הקיויסק (האזור אשר סומן בקווים יירוקים ואשר סומן במדges ורוד; ראו פרוטוקול ע' 154 ש' 9-7), אולם לא עולה מהפרוטוקול שהוא נשאל על כך בקשר למועד מסיום או סעיף מסוים בכתב האישום.

סעיף א(5) לכתב האישום

24. בסעיף א(5) לכתב האישום נטען כי ביום 24.5.2012 בשעה 9:15 נכנס הנאשם 2 לחלקה עם טרקטור ועגלת קיויסק ובגשר הסמוך למקום נתלו שלטים [ל]פרסום למ麥ר דברי מזון ובצמוד לעגלת הקיויסק הונחו שולחנות. "חלקה" הוגדרה בסעיף 1 לכתב האישום בתחום שמורת הטבע.

25. הריאות שהובאו לעניין סעיף זה לכתב האישום הן דז"ח פעולה ת/11 ותמונה ת/12. בתמונה רואים, לנ庭ן, קיויסק הרתום לטרקטור, שלטי פרסום דברי מזון על גדר רשת שהוצבה סביבה הגשר של תחנת מדידת המים על מנת לחסם את הכניסה אליו, ושולחנות פיקניק על דשא. לא ניתן באמצעות התמונה לשערר כי עצמים אלה מצויים בתוך תחום שמורת הטבע דווקא. דוק, בעניין השביל, כי עיין ב-ת/30 מעלה כי לא כל כולה של הדרך המסומנת "דרך עפר" החל מהכתבו "שער" בצד השמאלי קיצוני של התשריט והמשיכה לכיוון צפון מזרח, מצוי בתחום שמורת הטבע כפי שגם מסומנת (בSIGNON ירוק כהה כ"ש. טבע מוכחת מאושרת ג/1068"), ולא ברור מהתמונה היכן על השביל עומד הטרקטור.

סעיף א(6) לכתב האישום

26. בסעיף זה בכתב האישום נטען כי בחג השבועות ביום 27.5.2012 נמצאו בחלקה סככות צל ומתחנן מספר אהלים ופעילות מטילים. על הרחבה הסמוכה למימי הבניאס היה ערסל, סככות צל שולחן פיקניק ופסולת רבה הייתה מפוזרת במקומות, ובקרבתו חנו מספר מכוניות.

27. הריאות שהוגשו בעניין סעיף זה בכתב האישום הן תמונה ת/13 ודז"ח פעולה ת/14. בתמונה אלה ניכרים העצים הנטענים, אולם רק מתמונה 13 בה רואים ערסל, שולחן ופח זבל, ברור מעבר לספק סביר שמדובר בשטח שמורת הטבע, שכן עצמים אלה סמוכים לנחל, שטח המהווה לכל אורכו חלק משמרות הטבע (ראו ת/30). הנאשם 2 אישר בחקירה הנגדית כי הביא לשטח שולחנות (פרוטוקול 28.12.2016 ע' 128 ש' 32-31). הוכח בפני מעבר לספק סביר כי הנאשם 1 שלט על הכניסה הרכובה לשטח (הسنגור הקודם אישר כי "כל החלקה מגדרת כי היא שייכת לנאים וכי שהיא הוקצתה לו מהמושב" - פרוטוקול 1.2.2015 ע' 21 ש' 14; עד ההגנה רפאל שעון העיד כי יש עוד דרך רכובה אך אנשים מבחוץ לא יודעים עליה - ע' 91 ש' 22 - ע' 92 ש' 1; איש רשות המים קיבל מפתח מה הנאשם 1 כדי להכנס לשטח - ע' 102 ש' 9-10; הנאשם 2 אישר כי על מנת להכנס באופן רכוב דרך הגדר חייבים לחתם עמו את הכניסה - ע' 129 ש' 24-25)). הנני קובע, נוכחות גדולות של השולחן והפח והמרחיק לשער הכניסה לחלקה (ראו את הצד השמאלי של ת/30) המציגים כניסה רכובה, כי השולחן והפח שבתמונה 13 ב-ת/30 הוכיחו בידי הנאשם 2.

סעיף א(7) לכתב האישום

28. בסעיף זה לכתב האישום נטען כי בימים 9.6.2012 ו-1.8.2012 בשעות היום, נמצאו בחלקה סככות צל, קרון הקיוסק חנה במקום, חנו במקום מכוניות והיתה פעילות אנשים על גאות הנחל.

29. הריאות שהוגשו לעניין זה הן תמונות ת/15. לא ניתן לקבוע מהתמונה מעבר לספק סביר כי המכוניות, רשות הצל או הקיוסק מצויים בתחום שמורת הטבע. התמונות שבחן אלה מופיעים הן מיום 9.6.2012.

30. בתמונות מיום 1.8.2012, רואים נופשים על גאות הנחל. אין בתמונות מיום זה, תמונות של קיוסק ורשות. הנאשמים העלו ספק סביר, שהולכי רגל יכולים להיכנס למקום דרך שער "פשפש" (ראו ע' 151 בש' 24-20; בצד שמאל של תמונה 3 ב-ת/12 אכן ניכר שער להולכי רגל).

31. לא מצאתי כי הוכחו מעבר לספק סביר מעשים של הנאשמים 1 ו-2 בתחום שמורת הטבע כמפורט בסעיף א(7) לכתב האישום.

סעיף א(8) לכתב האישום

32. בסעיף זה בכתב האישום נטען כי ביום 13.8.2012 בשעות הבוקר נמצאו בחלקה נופשים רבים, הוקמו סככות צל, הוקמו במקום אהלים וחנו בו מכוניות, חנו במקום טרקטור ועגלת גנרטור.

33. הריאות שהוגשו לעניין סעיף זה הן דוח פעללה ת/18 ותמונות ת/19. למרות החשש הכבד שהסכמה בתמונות מצוי בתחום שמורת הטבע (השו ל-ת/30), אין בתמונות חשש עצמן כדי להוכיח זאת מעבר לספק סביר. אמנם הפקח קובע בדו"ח שלו שחלק מהסככות נמצאות בתחום שמורת הטבע על-פי המדידה שנעשתה בעבר קודם, ואולם הפקח לא רשם או העיד כי באותה הזדמנות מدد את המרחק מעצם (כגון הגשר) באופן המאפשר לקבוע מעבר לספק סביר כי הסכמה מצויה בתחום שמורת הטבע.

סעיף א(9) לכתב האישום

34. בסעיף א(9) לכתב האישום נטען כי ביום 27.3.2013 בשעות הבוקר נמצא הנאשם 2 בחלקה יחד עם אחיו ובמקום חנו טרקטור ועגלת הקיוסק, בסמוך לנחל היה מערום ציוד קמפינג שככל שולחנות פיקניק מגנילים (מצילם) וכי Ashefa. במקום היו שרידי מדורה ועל עצי הדולב הצמודים לנחל שלטי פרסום שהוצבו במקום ע"י הנאשם וכן חבלים ששימשו לתליית ערסלים.

35. בסעיף א(10) לכתב האישום נטען כי ביום 27.3.2013 בשעות הצהרים נראית בשתת החלקה פעילות של מטילים בטור ומחוץ לסככה ולאורך גדת הנחל הוקמו אהלים ושולחנות ואנשים רצחו במימי הבנייאס והודלקו במקום מדורות.

36. הריאות שהוגשו בקשר לסעיפים א(9) ו-א(10) לכתב האישום, הן זו"ח פעולה ת/20. זו"ח זה כולל חלק מהתוכן הנטען, אולם לא הוגש תמנונת מאירועים אלה ואין בידי לקבוע כי הכוח מעבר לספק סביר כי הפעולות התרחשו בתחום תחומי שטח שמורות הטבע.

סעיף א(11) לכתב האישום

37. בסעיף א(11) לכתב האישום נטען כי ביום 30.3.2013 בשעות הצהרים נראית פעלות של אנשים תחת סככת הצל שהוקמה בחילקה, ואף על גדת הנחל נבנו אהלים ואנשים רצחו במימי הנחל והודלקו במקום מדורות והונחו במקום שולחנות פיקניק.

38. הריאות שהוגשו בקשר לסעיף זה הן זו"ח פעולה ת/21 ותמנונת ת/22. בתמונות ניתן לראות אהלים ומכוניות, אולם לא ניתן, בהשוואה ביניהן לבין ת/30, לקבוע מעבר לספק סביר כי מדובר בעצים המצויים בתחום שמורות הטבע. עם זאת, בתמונה מס' 1 ניתן להבחין, בקדמת האהלים, באנשים הנמצאים במקום, לגבייהם כן ניתן לקבוע מעבר לספק סביר, וזאת קרבתם לגדת הנחל, כי מדובר בשטח שמורות הטבע. כאמור, בגדה הצפון מערבית של הנחל - השטח מושא האישומים - אין שביל מסומן. לאור נוכחות המכוניות, המצביע על כך שנופשים אלו הגיעו למקום באמצעות פתיחת השער בידי מי מהנאשמים, על כן קביעתי היא כי מי מהנאשמים הוביל לשתייתם של אנשים בשטח הטבע במקום האסור להליכה.

סעיף א(12) לכתב האישום

39. בסעיף א(12) לכתב האישום נטען כי ביום 10.5.2013 הרחיבו הנאשמים את פעילותם העסוקית במקום, בשעות אחר הצהרים הייתה פעילות מטילים נופשים בשטח החלקה בסמוך לסקכת הצל על גדת הנחל, הוקמו במקום אהלים, והועלה במקום אש וחנו בו רכבי הנופשים וקרוונים שהנאשמים גבו שכר תמורה חניתם במקום.

40. הריאות שהוגשו לעניין זה הן זו"ח פעולה ת/23, תמנונת ת/24 ותקליטור ת/33. הסגנור טען כי התאריך המופיע בקובץ הסרטון מעלה ספק סביר, אולם אני דוחה טענה זו, שכן הפקח בלסקוי העיד כי הוא צילם את הקובץ והעד על תוכנו, והסגנור (הקדם) כלל לא עימת אותו בטענה לגבי התאריך המופיע על הקובץ בתקליטור (ראו פרוטוקול 30.12.2015 ע' 52-53, ע' 65 ש' 19 - ע' 66 ש' 13). כן הובאו עדות זוג נופשים בקרוון באירוע זה. בדקה 3:53 לתקליטור רואים שהקרבה בין הקרוונים לשער המدية על הנחל ולנהל עצמו כזו, בהשוואה ל-ת/30, שניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הקרוונים נמצאים בתחום שמורות הטבע. הנאשם 2 מגיע למקום בדקה 5:35 לסרטון ועומד עם הנופשים של הקרוונים ועם הפקחים.

41. הנאשם 2 טען כי הוא לא גבה כסף עבור הלינה בשטח, וכי גבה כסך אחר ורק בגין השכרת ציוד - גנרטור, שולחן פיקניק וחשמל (פרוטוקול 28.12.2016 ע' 130 ש' 1-13). אני דוחה עדות זו. העד מוטי טלמור, נופש בקרואן בתקליטור, זיהה את הנאשם 2 (פרוטוקול 24.9.2015 ע' 30 ש' 10) והעיד כי התמורה שנדרשה הייתה "עבור חניה של הקראואן..." (שם ע' 31 ש' 16). הנאשם 2 הפנה לכך שמדובר ציון גנרטור (ע' 30 ש' 21-16). אולם כאמור, מר טלמור מתאר את התשלום כתשלום עבור חניה של הקראואן. ובגרת טלמור אשר העידה אף היא, העידה כמי יובל (הנאשם 2) קיבל אותו, וכי "אמרו לנו שהוא בסביבת 100 ל" - 150 ל" לילה להיכנס ולהיות במקום ולקבל שירותים של המקום" (ע' 34, ש' 20, ש' 5-6) וכי יובל אמר להם שהם יכולים להעמיד את הקראואנים איפה שהם רוצים (שם, ש' 16). שני בני הזוג העידו כי הם בחרו את המקום, אולם גם טלמור העידה כי היו אותם פנימה (ע' 36 ש' 14).

42. בסמוך לקרואן גם ניכרים שרידים של מדורה שהובעה בתחום שמורת הטבע (ת/24, עמוד שני).

43. הנסי קבע כי הנאשם 2 ביצע פעילות מסחרית בתחום שמורת הטבע, בכך שהוא אפשר לקרואאים להיכנס אליה בתשלום ואפשר לאנשים לשוהות במקום האסור להליכה בשמורה בתשלום, וגרם לכך שתבער מדורה בתחום השמורה.

סעיף א(13) לכתב האישום

44. בסעיף א(13) לכתב האישום נטען כי ביום 16.5.2013 בשעות הבוקר הוקמו בחלוקת בסמוך לגדר הנחל מספרओהלי נופשים, הוקמו במקום סככת צל ומתחתי מספר אהלים ובסמוך חנו קראואנים והפועל גנרטור שספק לנופשים חשמל.

45. הריאות שהוגשו לעניין זה הן דו"ח פעולה ת/25 ותמונהות ת/26. בתמונהות רואים, בהשוואה למדידה ת/30, כי עומדים אהלים במקום שהוא מעבר לספק סביר בתחום שמורת הטבע. כן רואים כי שוהים נופשים לרבות ילדים על שפת הנחל עצמה ליד גשר תחנת המים, בתחום שמורת הטבע. עוד רואים סככת צל (תמונה 8) עם אוּהלי תחתה, שהוא מעבר לספק סביר בתחום תחום שמורת הטבע (ראו המרחק אל המים בעומק של הסככה). אין בידי לקבוע מעבר לספק סביר כי הקראאים שרואים בתמונהות, או גנרטור, היו בתחום שמורת הטבע באירוע זה.

העדר היתר

46. בסעיף א(16) לכתב האישום נטען כי לנאים לא היה היתר למשיהם. סעיף 30(ד) לחוק גנים לאומיים, שמרות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח-1998 קובע כי לא יבצע אדם פעולה מהוות או העוללה להוות פגעה במשורת טבע - לרבות הצבת שלט, הקמת מבנה או מתקן, והכנסת חומר זר - אלא בהחלט בכתב מעת המנהל. היסוד העובדתי בעניינו בדבר העדר היתר הוא יסוד שלילו: "... די בדרך כלל בפרק, שהנאשם לא יצא היתר - או לא טען לקומו כאשר נתבקש לעשות כן - בעת שהוחש בפרק שאין בידו היתר הדרוש, כדי שההתביעה תצא ידי חובת הראייה בהקשר זה; ובאם לא טובא ראייה נוספת לסתור - תהופיע זו לראייה מספקת לביסוס הרשעה (יעקב קדמי על הריאות

חלק רביעי 1708 (מהדורה משולבת ומועדכנת 2009); ראו והשו ע"פ (נצח) 1432/03 **עוואודה לבניין בע"מ נ' מע"מ נצרת, פ"מ תשס"ג(2) 825, 817 (2004); רע"פ 7863/04 **עוואודה לבניין בע"מ נ' מדינת ישראל** (2004); מ"ח 7122/04 **עוואודה לבניין בע"מ נ' מדינת ישראל**, פס' 4 (19.8.2004)). הנאים לא הצביעו על היתר מאותה הנהלה, ודוי בכך כדי לקבוע שלא היה לנאים היתר (בביקורת למלטה מן הנדרש, הנאשם 1 אף העיד כי אין לו אישור להראות שנותנו לו לעשות פעילות במקום - ע' 154 ש' 20-21, והנאים 2 סירב לענות לשאלת האם יש לנאים היתר, ע' 135 ש' 8-5).**

אכיפה ברנית

47. הסגנון הנכבד טען כי בכך שהמאשימה העמידה לדין את הנאים ואצלם, יש משום אכיפה ברנית. אין מקום לבטל את כתוב האישום בגין טענה זו. מקובלות עלי עדותם של הפקח בטלקי, לפיה אכיפה נגד המשתלטים על שטח ועבירה מתמשכת של שנים נמצאת בסדר עדיפות גבוהה מאכיפה נגד משפחה שושבת במקום אסור (לה יש ונוננים אזורה), או מי שבעיר אש או מרים אוהל (גדם מגשים כתוב אישום בדרך של ברית משפט; פרוטוקול 2015.12.30 ע' 69 ש' 9-3).

48. כן טען הסגנון להגנה מן הצדק בקשר לעבירה בדבר כניסה רכב לשמורה טבע, לאחר וכי רכב של רשות שמורות הטבע ורשות המים נכנסים לשטח שמורות הטבע, עובדה שלא הייתה לגבייה מחולקת. לא מצאת מקום לבטל את כתוב האישום בעקבות טענה זו: לא בקשר לכלי רכב של רשות שמורות הטבע הנכנסים לשטח השמורה על מנת לאכוף את הדיון, ולא בקשר לכלי רכב של רשות המים, כאשר קיימים במקומות מסויא עניינינו תחנת מדידת מים של רשות המים וצוין בתיקון תכנית 1068 כי אין ביעוד השטח כשמורת טבע כדי למנוע, בין היתר, בוצע פעולות לפי חוק המים, התשי"ט-1959, חוק מדידת מים, התשט"א-1955, חוק הפקוח על קדוחי מים, התשט"א-1955 וחוק רשות נחלים ומעיינות, התשכ"ה-1965.

סיכום

49. לאור כל האמור הנני קובע, בהתאם לרף ההוכחה בדיון הפלילי:

הנאשם 2

50. הנאים 2 הכניס חומר זר לשמורה, בנגד לתקנה 4 וסעיף 57(ב) לחוק. הנני מרשים את הנאים 2 בעבירה זו.

51. הנאים 2 הכניס רכב לשמורה בנגד לתקנה 5 לתקנות ולסעיף החוק הנזכר. זאת, בין אם יש לומר כי בפתחת השער הוא עצמו הכניס את הרכב, בין אם יש לומר כי הוא עשה זאת באמצעות אחר שלא הייתה לו מחשבה

פלילית (סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977), לו טענה המאשימה בכתב האישום; ראו ביצוע באמצעות אחר לפי סעיף 29(ג)(3) לחוק). בענין העדר מחשבה פלילתית של الآخרים יזכור כי אין מחלוקת על כך שלא היה בשטח מושא עניינו שילוט המצביע על שמורות טבע. הנני מרשים את הנאשם 2 מעבירה זו.

52. לא הוכח כי הנאשם 2 השלים פסולת בשמורה בגיןוד לתקנה 7 ולסעיף החוק הנזכר. הובאה עדותם של הפקח בلسקי לפיה נמצא זבל במקום, אולם לא הוכח כי הנאשם 2 השלים אותו או כי אנשים שהנאשמים הכנסו למקום השליך אותו. הנני מצחה את הנאשם 2 מעבירה זו.

53. לא הוכח כי הנאשם 2 הבער אש בשמורה בגיןוד לתקנה 9 לתקנות וסעיף החוק הנזכר. אמן הוכח כי הנאשם 2 השכיר לאחרים מקום בשמורה טבע בו הם הבערו אש, אך לא הוכח כי הנאשם 2 בעצמו הבער אש, או היה מודיע בזמן אמרת להברת אש. הנני מצחה את הנאשם 2 מעבירה זו.

54. הנאשם 2 הלך בשביל לא מסומן בשמורה בגיןוד לתקנה 10 לתקנות וסעיף החוק הנזכר. כן גרם לאחרים חסרי מחשבה פלילתית לעשות כן, על דרך ביצוע באמצעות אחר (סעיף 29 לחוק העונשין). הנני מרשים את הנאשם 2 מעבירה זו.

55. הוכח כי הנאשם 2 הקים סככה בתחום השמורה, והוכח כי הוא הביא אחרים חסרי מחשבה פלילתית להקים אוהלים בתחום השמורה. מקובלות עלי טענת הסגנו לפיה סככה אינה אוהל, אולם הוא כן "מתקן חניה אחר" בהתאם לתקנה 11 לתקנות. בנוסף, הנאשם 2 הקים אוהלים באמצעות אחרים חסרי מחשבה פלילתית (סעיף 29 לחוק העונשין). הנני מרשים את הנאשם 2 בהקמת אוהל בתחום שמורה (תקנה 11).

56. הובאה עדות של הפקח בلسקי על כך שהוקם רعش מגנרטור, אולם לא הוכח כי הגנרטור היה בשמורה, ועל כן לא הוכחה הקמת רעש בשמורה בגיןוד לתקנה 12 לתקנות וסעיף החוק בחוק. הנני מצחה את הנאשם 2 מעבירה זו.

57. לא הוכח כי הנאשם 2 גרם נזק לרכוש הרשות בגיןוד לתקנה 13 לתקנות וסעיף החוק הנזכר. הנני מצחה את הנאשם 2 מעבירה זו.

58. הוכח כי הנאשם 2 עסוק ברוכולות בשמורה בגיןוד לתקנה 14 לתקנות וסעיף החוק הנזכר. לא נעלם מעני כי רוכולות בשמורה טבע מותרת על פי תקנה זו ברשיון לפי סעיף 19 לחוק, אולם הנאשמים לא הציבו על רשיון לפי סעיף 19 לחוק. הנאשם 1 טוען כי במוועצת האזרחות נמסר לו כי רשיון העסק עברו הקיויסק מאפשר לו להציב אותו בכל מקום בשטח המועצה (ע' 146 ש' 9-8), אולם לא הובא כל עד שמוסר לו כאמור, והעיקר הוא, שברי, כי ראשיון עסוק לקויסק נייד אינו מותר לאדם להציבו תוך הסגת גבול במרקעים פרטיים, והוא גם אינו מותר לו להציבו בשמורה טבע בגיןוד דין. הנני מרשים את הנאשם 2 מעבירה זו.

59. לא הוכח או ציוטו של הנאשם 2 להוראות הרשות בגין לתקנה 15 לתקנות ולסעיף הנזכר בחוק. הנני מזכה את הנאשם 2 מעבירה זו.

הנאים 1

60. המאשימה לא הוכיחה כי הנאשם 1 ביצע פעולות עת נכח פיזית בתחום שמורת הטבע (למעט טענה בעניין נוכחותו בעת המדידה). הנאים הצביעו על רשות העיסק עבור הקיוסק, אשר רשום על שם הנאשם 2 יובל (נ/15). אמןם, הוכח מעלה לספק סביר כי הפעולות המסתחרת שביצועה הוכחה, אינה רק של הנאשם 2, אלא גם של הנאשם 1. הנאשם 1 בעצמו העיד כאמור לעיל כי הוא ירד עם הקיוסק יחד עם בנו כאשר זה חזר ממקסיקו בשנת 2009. כאשר הנאשם 1 נשאל לגבי קשרו להקרואנים, לא העיד הנאשם כי מדובר בפעילויות עסקית של בנו בלבד, אלא העיד כי הנופשים היו "חברים לא חברים", והתרעם על כך שהפקח לא אמר לו או לבנו שצריך להזיז את הקראואנים (ע' 148 ש' 1-9). עם זאת, עולה מהתמונות ומהמדידה ת/30 כי השטח הצמוד לנחל חרמון (בمرחך משתנה) הוא חלק משמורה הטבע, ואילו המשך השטח, בכיוון ההתרחקות מהנהר, כבר אינם חלק משמורה הטבע. שטח השמורה אינם מגודר, אין שוני ברור בתבליט או בתכסיית בין שטח שהוא שמורת טבע ושטח שאינו שמורת טבע. הבדל בין קיום פעילות בידי הנאשם 2 בתוך השמורה או מחוץ לשמורה הוא עניין של מטרים בודדים. נוכח ידיעת הנאים את גבולות השמורה, בכך אין כדי לגרוע מהרשעתו של הנאשם 2 בגין פעולות שביצע בתחום השמורה; הדברים נאמרים בהקשר זה, שכן זה ברור מליין שהנאים 1, שלא הוכח שהיה נוכח במקום בעת המעשים שהוכחו בקשר לנאים 2, ידע שהנאים 2 הציב פעילות דוחקה בתחום השמורה ולא מספר מטרים ליד שלא בתחום השמורה.

61. לאור האמור הנני מזכה את הנאשם 1 מהعبירות המייחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ז, 16 מרץ 2017, במעמד הצדדים

דניאל קירטס, שופט